

Enhedslisten går nationalismens ærinde i Catalonien

Skrevet af: **Sara Høyrup** | Offentliggjort: 15. juni 2018

Hvad skal Enhedslisten i Sydeuropa i selskab med nationalistiske statsinstitutioner og rabiate separatister? Er det demokrati og ytringsfrihed, Enhedslisten står vagt om i den anden ende af EU? Vi har set nærmere på Enhedslistens våbenbrødre i en af Spaniens rigeste regioner.

Enhedslisten er ofte nok set svinge selvstændighedsflaget fra den oprørske region Catalonien med den karakteristiske femtakkede stjerne på blå baggrund. De vidste det bare ikke selv: De troede bare, det var regionens officielle flag (DR Deadline 8.20.17).

Enhedslisten har sammen med Dansk Folkeparti været på aktivistturisme som "internationale observatører" ved en "folkeafstemning", hvor stort set kun jasigerne og enkelte legitimerende nejsigere deltog. Funktionen som valgobservatør giver bare ikke rigtigt mening, hvis man ikke er neutral, og man kan ikke være demokratisk udsending til en forfatningsstridig afstemning i et demokratisk land.

Men det var de så heller ikke. Jeg for min del så i alt fald på mit lokale valgsted den 1.10.17 kun italienske separatister med skilte om halsen, der kundgjorde, at de var "internationale gæster", mens de grædende af rørelse ringede hjem til mor og fortalte om deres store, demokratiske oplevelse i Barcelona. De var der fra det yderste højre, og de var der fra det yderste venstre, og de var i Spanien for at hygge deres hjemlige kartofler.

Pelle Dragsted selv kan på forespørgsel ikke huske, hvilken rolle han var der i: "Jeg kan ikke huske, hvad der stod på vores credentials" (<https://www.sarahoyrup.com/articles/venstreflojen-o-nationalismen-et-interview-med-pelle-dragsted/>). Han har hårdt presset af mig indrømmet, at den "NGO" aka non-governmental organization, som skulle betale for turen, reelt var Diplocat: den catalanske lokalstats diplomatkorps.

I lærdommens hellige haller

I torsdags den 7.06.18 hindrede separatismens revolutionære gren med magt et litteraturarrangement om Miguel de Cervantes. De internationale eksperter og aldrende deltagere måtte sammen med arrangørerne gå spidsrod ud gennem en voldsom pøbel af "antifascister", idet universitetet ikke kunne garantere deres sikkerhed, end ikke bag låste døre, og ikke ville give politiet adgang til bygningen, der ofte nok har lagt lokaler til separatisternes egne møder.

Jamen, hvad er der nu galt med Cervantes og Don Quixote?

Jo, ser I: I det separatistiske sind er alt spansk(sproget) af det onde, og ingen modstand tåles. Barcelonas venstrepopulistiske borgmester Ada Colau demonstrerede for nyligt sin afgrundsdybe uvidenhed, da hun hængte facha-betegnelsen på den nærmest pacifistiske søhelt admiral Cervera, der døde i 1909, et årti før den totalitære og chauvenistiske fascisme opstod i Europa. Facha er hurtigform for fascist og bruges i catalansknationalistiske kredse om enhver åbenmundet modstander, der ikke underkaster sig lokalnationalismens herredømme.

Ligesom den selvgode religiøse ikke kan forestille sig et sind uden religion, kan nationalisten ikke begribe et menneske uden nationalt sindelag. Er man ikke med dem, er man mod dem, og summa summarum må enhver modstand mod den lokale nationalisme – som både gennemsyrrer de offentlige

institutioner og gadens parlament – nødvendigvis være spansknationalistisk og dermed franquistisk og hvorfor ikke: falangistisk. Der springes hurtigt og langt, når nationalister argumenterer.

Arrangøren af den litterære sammenkomst om en af spansk litteraturs største ikoner var foreningen Societat Civil Catalana (SCC), der med fuldgældigt akademiske analyser har påvist, at løsrivelsesprocessen sidste efterår reelt var et nationalistisk forsøg på statskup foranstaltet inde fra de lokalstatslige institutioner. (Se interview med foreningens formand: <http://magasineturopa.dk/spansknationale-fascister-pluralistiske-demokrater/> og dokumenter på flere sprog: <https://www.societatchivcatalana.cat/es/documents>)

Universiteter i klemme

Hvad skal venstrefløjens på den nationalistiske galej? Og hvorfor lader de offentlige universiteter i Catalonien (både UB og UAB) den nationalistiske venstrefløj råde og regere under newspeak-inspirerede AFA-bannere og "boykotter", der ikke under andre borgere selv at afgøre, hvad de vil deltage i? Vi har spurgt lokalt:

"Naturally, I believe in the free exchange of views, with the sole exception of those voices which advocate the hatred of an identifiable group," siger professor John Stone fra UB's centralbygning på Plaza de Universitat, hvor balladen fandt sted.

"Look who the book burners are calling fascists," kommenterer engelsklærer Jonathan Wilson, der er vokset op i Nordirland og for tiden oplever et dejavu af nationalistiske sammenstød i det Catalonien, han har tilbragt hele sit voksenliv i.

"Jeg bryder mig ikke om spanskpatriotiske SCC, men jeg bryder mig endnu mindre om folk, som fysisk saboterer en Cervantes-konference med Cervantes-eksperter. Og jeg bryder mig slet heller ikke om en universitetsledelse, der mangler instrumenter til at gennemtrumfe sin akademiske myndighed ved at garantere gennemførelsen af konferencen."

Marx' spøgelse

I Danmark siger institutleder Jørn Boisen (KUA):

"Den konkrete sag er uhyre karakteristisk både for the social justice warriors og for det svage modsvar fra de institutioner, der skulle beskytte demokratiets principper. Hvis man tager aktivismen først, er den baseret på en form for muteret marxisme blandet med en pseudoreligiøs identitetspolitisk.

Marx' historiefilosofi hævder, at det er den fundamentale modsætning mellem de dominerende klasser og de dominerede klasser, der ikke blot driver historien fremad, men også forklarer al adfærd. Al venstreorienteret sociologi er baseret på denne afgørende modsætning.

Det faktum, at de udbyttede klasser fik del i rigdommen i det 20. århundrede og dermed ret beset modbeviste Marx' forudsigelser, fik ikke venstrefløjens til at skifte model. Man begyndte i stedet at lede efter nye dominerede (kvinder, sorte, seksuelle minoriteter, gamle kolonier etc.), der kunne bekræfte teorien og give modellen nyt liv."

Disse nye ofre læste vi meget om, da jeg i sin tid selv læste litteratur på Universitat de Barcelona (1996-2000): På mit engelske sidefag var det hele feminisme og postkolonialisme og samme identitariske tilgang til verden, som nationalismen også grunder på: Det her med, at vi ikke er frie individer, men prædeterminerede til et gruppeforhold og ene og alene kan (og skal) kæmpe for grupperettigheder.

God og onde nationalismer

Instituttleder Jørn Boisen fortsætter: "Koblingen mellem venstrefløj og nationalisme forklares også af den enlige herre-slave-prisme, som venstrefløjen ser verden igennem. Nationalisme er godt, når det kan forstås som de domineredes kamp mod de dominerende, uanset om nationalisterne er kryptofascister (som ETA i Baskerlandet) eller religiøse fanatikere (jf. Foulcaults berømte støtte til den iranske revolution).

Hvis nøjagtigt de samme nationalistiske følelser næres af majoritetsbefolkningen (i Ungarn fx), er det noget skidt, som venstrefløjen bekæmper med næb og klør.

Enhedslistens læsning af den catalanske separatisme er blot endnu et eksempel på, at venstrefløjen kun har eneste program på computeren, når verden skal læses: de dominerende mod de dominerede. Catalanerne er en minoritet i Spanien, derfor er de dominerede, og derfor er de gode, også selv om flertallet af separatisterne, hvis de var danskere, ville placere sig et sted til højre for Dansk Folkeparti i en solid etnisk baseret national-konservatisme.

Retorikken griber straks til hele det store bagkatalog, som venstrefløjen kan bringe i spil mod statsmagten, også uanset at denne statsmagt er demokratisk og styret af love. Enhedslisten støtter altså udemokratiske grupperingers kamp mod demokratiet i demokratiets navn."

Man kan hertil føje, at catalanerne jo altså er majoritetsbefolkningen i det selvstyrende Catalonien, og den catalanistiske korpsånd dominerer samfundslivet lokalt. Det lokalstatslige magtapparat La Generalitat er jo også selv magtudøver, og meget store dele af den catalanske befolkning giver udtryk for at opleve denne magt som undertrykkende og diskriminerende.

På vagt for det gode

Jørn Boisen forklarer videre: "Et verdenssyn, der udelukkende er baseret på en forestilling om et dominansforhold eller et herre-slave-forhold, glider utroligt nemt over i en forestilling om, at politik er en manikæistisk kamp mellem de onde og de gode. Hvordan kan man være uenig med os? Hvordan kan man støtte et ulighedsforhold? Det kan man kun, hvis man er ond. De onde er altså dem, der dominerer, og som støtter dominansen. De gode er de andre, der kæmper mod dominansen.

Det betyder:

at venstrefløjen ser sig selv som de absolut gode, der er engageret i en kamp mod de absolut onde. Derfra stammer den grænseløse selvretfærdighed, der pisser alle andre noget så grusomt af.

at en afgrund derfor adskiller de gode fra de andre, der ikke deler deres holdninger.

da der kun er to lejre, er dem, der ikke deler de godes holdninger, per definition fascister, og det skal siges højt og ved enhver lejlighed.

Det gode og det onde er religiøse begreber, og den aktivistiske venstrefløj vurderer således ikke ideer efter om de er gode eller dårlige, men om de er totem eller tabu. Tabuiseringen gennemføres meget konkret, fx ved at man med alle midler forsøger at lade andre komme til orde, som fx ved Cervantes-konference i Spanien."

Svage institutioner

Instituttlederen ser et alvorligt problem i universitetsledelsens løsning:

"De institutioner, der burde forsvare demokratiet - i særdeleshed uddannelsesinstitutionerne - har haft utrolig svært ved at formulere et konsistent modsvar, så der har været en uheldig tendens til at lade dem, der råbte højest, få deres vilje.

Det skyldes til dels svag ledelse. Det skyldes imidlertid også en usikkerhed i institutionerne om eget værdigrundlag. Universitetsledelser har simpelthen ikke fundet ud af at håndtere totalitære aktivister, der råber fascister efter demokrater. De bliver forvirrede og bange og vælger den lette og forkerte løsning."

Lige netop svage institutioner og eftergivenhed også i Madrid har tilladt tingene at spore ud i Catalonien. Convergència og Esquerra Republicana (ERC) har ligesom de borgerlige baskiske nationalister (PNV) gang på gang ageret støttepartier for både konservative (PP) og socialdemokrater (PSOE) i det spanske parlament. Lokalnationalisterne har med studehandler købt sig til skattefordele (i Baskerlandet, der indtil for et øjeblik siden også havde ETA at byde på som pressionsfaktor) og (i Catalonien) til at få fred til at udvikle en ensproget skole med historieforfalskning og et propagandaapparat i form af såvel de offentlige som de offentligt støttede medier.

Den skiddengule sag

I Catalonien opfandt den smækkorrupte landsfader Jordi Pujol i firserne det geniale slogan: els espanyols ens roben: Spanierne stjæler fra os, og allerede i 1990 blev hans plan for nationsopbygning lækket. Den aktuelle løsrivelsesproces har været længe undervejs og vil blive ved med at kaste nye selvbestaltede martyrier af sig. Samtidig insisterer nationalismen på at påtvinge os alle sammen en skiddengul enhedstankegang, komplet med gule bånd på de fælles institutioner og gule T-shirts på hele skoleklasser, flæbende slogans på julepynten og gule kors på sommerstrandene. Gul er nemlig nationalismens farve i Catalonien, og vé den, der bliver træt af at se på den og piller skidtet ned i det fælles offentlige rum: Det påkalder sig hobens vrede på kanten til overfald til lydsporet af "du skal den ondelyneme ikke krænke vores gule ytringsfrihed".

Pujols borgerligtnationalistiske parti har i de senere år skiftet navn i én uendelighed i en Vlucht nach vorne, der ikke kan skjule, at: Jordi Pujol udpegede Artur Mas, som udpegede Carles Puigdemont, som udpegede Quim Torra. Den borgerlige ultranationalist, der i dag regerer Catalonien, gør det på de samme venstreradikales måde, som i torsdags "boykottede" noget så uskyldigt som en litteraturkonference. En af Torras første embedsgerninger var da også at rense politisk ud i det i forvejen meget følgagtige lokalpolitiets top og udvide budgettet til den offentligt betalte nationalistpropaganda i TV3 med 20 millioner euro.

Doctor Robert

President Joaquim Torra i Pla er kendt som ideologisk arvtager til den navnkundige Doctor Roberts: den lægeuddannede politiker, der i det 19. århundrede lagde grunden til den mest racistiske side af den catalanske nationalisme med sine raceteorier om den hvide catalaner som højt hævet over den sortsmudskede andaluser.

Mens Catalonien var hurtigere end andre helt urimeligt bagstræberiske regioner til at fjerne Franco-tidens store navne fra gade og vej, hyldes den catalanske racist número uno overalt i regionen: Der er monumenter rejset for ham ham på Barcelonas centrale plaça Tetuan, i badebyen Sitges og i Camprodon. Der hænger et portræt af manden på Barcelonas rådhus i "galleriet over berømte catalanere", og i Badalona er den offentlige lægeklinik på Plaça de la Medicina opkaldt efter lægen med raceteorierne.

Og så er der alle gaderne del Dr. Bartomeu Robert i Mollet del Vallès, del Doctor Robert i Llafranc i Palafrugell og del Doctor Robert i Sant Vicenç dels Horts. Der er pladserne del Doctor Robert foran Sabadells rådhus, del Doctor Robert i Terrassa, del Doctor Robert i Camprodon, del Doctor Robert i Malgrat de Mar og del Doctor Robert i Sant Feliu de Codines.

Der er sågar en folkeskole for de små kaldet Doctor Robert i Camprodon – og på regionens andet store universitet, Autònoma i Bellaterra, har den gamle knark lagt navn til afdelingen for sundhedsforskning.